

legat. leg. annua, ff. annu. legat. Odd. consil. 47. n. 12. & seqq. part. 4. recent. Sicut nec expiravit per consensum alienationis hujus prædii præstitum à Duce Urbini, quia ut respondet secunda decisio hujus causæ sub die 23. Maii 1643. coram me, exinde non sequitur remissio fideicommissi in præjudicium aliorum ad illud vocatorum.

Firmato ex præfatis fideicommissis particulari, sustinere non potest alienatio hujus prædii facta ab hærede gravato ex causa legitimæ & Trebellianicæ, quia neutra detrahatur in dicta decis. anni 1653. & assertum æs alienum testatoris non suffragatur, cum creditores non urgerent, solvi posset ex aliis bonis, & justificetur in quantitate longè inferioris valoris hujus prædii exceptis societatis officii in debitum relatis, quæ probantur prius extinctæ, ut in summario responsionis pro Julio Cæsare n. 2. nec de dote scutor. 5000. à Testatore relicta Camillæ filiæ, quia non probatur soluta ab emptore nisi pro rata scut. 450. reliquum verò solutum fuit ab ipso hærede gravato, qui vel præsumitur solvisse ex pretio aliorum bonorum prius alienatorum, vel quatenus solvisset de proprio, non ideo ex ejus persona retardari potest restitutio fideicommissi particularis *, cum ob non confectum Inventarium ad illam teneatur de proprio, etiamsi bona hæreditaria non sufficerent ex allegatis in dicta secunda decisioe hujus causæ, & in Ravennaten. bonorum 11 Maii, & 6 Novembris 1648. coram Rever. D. meo Decano.

Animadvertendo quod in casu nostro defectum inventarii supplere non potest divisio deinde facta inter hæredes * quia id admittitur quoties statim mortuo Testatore confectum fuit Inventarium tutelare, & proximè facta divisio in quibus terminis loquitur decisio in Bononien. de Glavarinis 27 Junii 1644. coram R.P.D. meo Peutingerio, alioquin sola divisio facta, ut in casu nostro per octo annos post mortem Testatoris non probat, quia in medio tempore bona dissipare poterunt, vel aliunde acquirere Ruin. consil. 23. sub n. 37. vers. ac si etiam lib. 5. Becc. consil. 113. sub n. 9. vers. multo magis lib. 1. Surd. consil. 105. nu. 6. ante finem vers. aliud ergo est, & decis. 339. num. 14. in fine. Merlin. decis. 406. num. 8. Ultra quod in divisione non fit mentio de mobilibus, & nominibus debitorum.

Et ob omissionem Inventarii junctis alienationibus aliorum bonorum antea factis alienatio hujus prædii ex causa detractionum sustineri non posset, etiamsi versaremur in terminis fideicommissi universalis, quia detractiones omnes præsumuntur consumptæ * ex præcedentibus alienationibus, & onus firmandi statum hæreditatis spectaret ad possidentem rem ultimo loco alienatam, Peregrin. de fideicom. art. 39. nu. 14. Merlin. decis. 633. n. 1. & seqq. Rota inter recent. decis. 109. n. 7. apud Modern. Forolivien. de legit. & in Bononien. fideicommissi de Glavarinis 5 Maii 1645. coram R. P. D. meo Peutingerio.

Ad consensum alienationi præstitum à Julio Cæsare, seu promissio Adæ de evictione, respondet secunda decisio quod ille nullus est ex falsitate causæ, cum suppositum fuerit faciendam esse detractionem legitimæ, & Trebellianicæ, ac æris alieni in majori quantitate quam verè existeret, necnon ex defectu insinuationis, quam ex consuetudine non adhiberi non probant fides * extrajudiciales, sed requiruntur plenæ probationes tanquam de re decisoria causæ respiciente,

ut per Mant. decis. 357. n. 2. Buratt. decis. 786. nu. 2. Merlin. decis. 69. nu. 24. decis. 312. nu. 12. decis. 553. nu. 13. promissio pariter Adæ corrumpit ex falsitate suppositi quod sine venditione hujus prædii Domus viri necessitatibus obrueretur, ut respondet dicta secunda decisio in §. final. Quapropter DD. steterunt in decisis, utraque parte informante.

DECISIO XCVII.

R. P. D. MELTIO.

Romana devolutionis Domus.

Luna 15. Junii 1654.

SUMMARIUM.

- 1 Sententia validitas ex revolutione processus probatur.
- 2 Emphyteusis Ecclesiastica ad extraneos non transit. Amplia ut num. 3. Non potest transire in manus mortuas num. 27.
- 4 Clausula pro se extenditur pro quibuscumque hæredibus, & sic etiam extraneis. Sed contra num. 5. & 10.
- 6 Seraphin. decis. 703. declaratur.
- 7 Appellatione hæredum, & successorum in emphyteusi Ecclesiæ veniunt solum hæredes sanguinis. Et descendentes non transversales n. 11.
- 8 Alienandi facultas concessa in emphyteusi Ecclesiæ restringitur ad comprehensos.
- 9 Dicitio, quomodolibet, explicatur.
- 11 Clausula, ad habendum, inducit naturam contractus; cui adjicitur, in perpetuum, restringitur ad descendentes n. 13.
- 12 Alienationis prohibitio in contractum emphyteusis plus influit, quàm clausula generales.
- 14 Septuagenaria stipulando emphyteusim pro hæredibus, quando intelligatur de extraneis.
- 15 Renovatio investituræ regulatur juxta formam primæ. Declara ut n. 16. Investituræ quando dicatur nova concessio, etiamsi sub commemoratione primæ emanaverit nu. 17. Ob nova pacta dicitur nova concessio, num. 18.
- 19 Emphyteusim cum novis pactis recipiens à priori recedit.
- 20 Pactorum novitas novam emphyteusim constituit.
- 22 Concessio in nova, rei Ecclesiæ solemnitas, & causa requiruntur, & num. 25. & 29.
- 23 Beneplacitum ad præsumendum requiritur lapsus temporis cum observantia.
- 24 Beneplaciti præsumptio sublata fuit per constitutionem Urbani.
- 26 Devolutio emphyteusis resultat ex institutione Hospitalis.
- 28 Priorissa, & Procurator recipiendo canones non præjudicant Ecclesiæ.

Sententiam Rotalem concedentem Monasterio, & Monialibus S. Lucie in Silice immisionem ad possessionem Domus suppositæ directo dominio earumdem Monialium, & devolutæ ex causa lineæ finitæ Angelæ, ultimo loco Investitæ, hodiè quòd causa mihi in tertia Instantia commissa reperitur, Domini confirmandam

mandam esse censuerunt, quia visa fuit valida, & iusta.

Validitas * non controvertitur, & satis illa probatur ex processibus, in quibus fuerunt ritè servata, omnia de jure servanda Rota in Leodien. dominiorum 25 Junii 1649. coram Eminentissimo Cardinali Corrado, §. siquidem, & in Nazarena, seu Montis Viridis beneficii 24 Aprilis 1651. coram Rev. D. meo Decano in princ.

Nec de iustitia dubitari posse visum fuit ex inconcusso illo fundamento benè firmato in prioribus decisionibus emanatis coram RR. PP. DD. meis Bichio, & Verospio, quod nempe cum illa emphyteusis tanquam de re Ecclesiastica * non esset ad hæredes extraneos transitoria §. emphyteusim, auth. de non alienan. aut permutan. reb. Eccles. gloss. in l. etiam, ff. solut. matr. Gabriel. consil. 94. n. 51. & 52. lib. 2. Rota in recent. dec. 211. n. 4. part. 6. Ideò finita linea Angelæ ultimo loco investitæ, domus ei in emphyteusim concessa, & quæ nunc controvertitur, reverti debet ad Moniales Dominas directas, nec illa transire potuit ad extraneos. Ruin. consil. 160. n. 8. versic. contra tamen. Clar. plures referens in §. emphyteusis qu. 28. sub n. 5. §. tertius est casus, versic. fundamentum autem, ubi ampliat * conclusionem hujusmodi procedere, quamvis concessio facta legeretur, Pro hæredibus, & successoribus, quia adhuc intelligenda esset de hæredibus sanguinis, idemque sequuntur Castrenf. in l. etiam, n. 4. ff. solut. matrimon. Bald. consil. 114. vers. sed istud, lib. 5. Gratian. discept. foren. cap. 351. nu. 17. cum pluribus aliis cumulatis per Rot. in Caietana bonorum 3 Decembris 1646. coram R. P. D. meo Cerro, §. Iustitia verò.

Neque dicta emphyteusis prætendi potest transitoria ad extraneos prætextu, quod in prima illius concessione, facta de anno 1550. apposta fuerit clausula * illa cæterata, Pro se; &c. quam informantes pro Hospitali, extendendam esse contendunt, Pro quibuscumque successoribus, & sic etiam pro extraneis, ut per Seraphin. decis. 703. num. 2.

Quia omissio, ut secundum interiorem intellectum dicta clausula veniat, potius extendenda *, atque interpretanda secundam subjectam materiam. Martin. de claus. claus. 44. n. 1. & seqq. part. 2. & ita ut emphyteusis capiat tantum hæredes sanguinis juxta naturam emphyteusis Ecclesiasticæ d. §. Emphyteusim auth. de non alienan. & permutan. reb. Eccles. Peregrin. de fideicommiss. art. 32. n. 52. Fufar. de substit. q. 339. n. 33. Barbof. claus. 112. n. 3. Rota in recent. decis. 211. nu. 3. & 4. part. 6. recent. Neque resistit d. decis. * Seraph. 703. ex quo ibi res non erat cum Ecclesiâ, nec de illius interesse agebatur, sed cum aliis, qui inter se contendebant de successione, si quidem iudicium pro parte, & ad instantiam Monialium introductum super devolutione non fuit introductum in vim primæ Investituræ factæ de anno 1550. ad favorem Josephi de Martenis, quæ fuit de simplici, & nudo situ, sed ratione tertix, ac ultimæ, factæ de anno 1612. ad favorem Angelæ Calandræ, in qua concessa fuit domus superædificata in dicto situ: Tali enim concessio facta simpliciter legitur hæredibus, & successoribus, absque dictione aliqua cæterata, & ita dubitari non potest, quin sub ea soli hæredes sanguinis

comprehendantur, quandoquidem appellatione * hæredum, & successorum in emphyteusi Ecclesiastica, veniunt soli hæredes sanguinis, & ita descendentes ab ipsis Investitis, ad tradita per

comprehendantur, quandoquidem appellatione * hæredum, & successorum in emphyteusi Ecclesiastica, veniunt soli hæredes sanguinis, & ita descendentes ab ipsis Investitis, ad tradita per

Imol. in l. quod dicitur, ff. de verb. oblig. Castr. in l. etiam n. 4. ff. solut. matr. Rip. in l. cum bona n. 14. ff. de privil. credit. Alex. consil. 83. n. 1. & 2. lib. 7. ubi testatur de communi, nec ab ea in iudicando recedendum esse. Soccin. jun. consil. 71. n. 3. vers. quia quicquid sit, lib. 1. Bero. consil. 102. num. 14. vers. Quia respondeo vol. I. ubi quod verbum hæredibus intelligendum est de iis descendentibus, qui de jure Civili succedere possunt, verbum verò successoribus, de illis descendentibus, qui de jure prætorio admitti possunt. Cephal. consil. 400. nu. 6. vol. 3. Peregr. de fideic. art. 31. num. 52. Mant. de tacit. lib. 2. q. 22. n. 27. Surd. dec. 11. n. 8. Rot. coram Seraph. decis. 868. n. 1. vers. Neque obstant verba instrumenti locationis in recent. dec. 211. num. 3. & 4. part. 6.

Neque hujusmodi interpretatio excluditur ex ponderatione facta ab Informantibus pro parte Hospitalis, ut ex quo in dicta tertia Concessione facta Angelæ legitur prohibitio alienationis, nedum ejus hæredibus, & successoribus, sed etiam aliis causam ab ea quomodolibet habentibus, indè inferri possit, quòd dicta Investitura comprehendat etiam extraneos, quasi verba illa, Et causam quomodolibet habentibus, æquipolleant clausulæ, & quibus dederit, aptæ de sui natura comprehendere quemlibet, licet extraneum.

Placuit enim pro remotione hujus objecti responsio, jam data in prima decisione R. P. D. mei Bichii sub §. quod prohibitio, ut nempe dicta verba verificari debeant in consanguineis * remotioribus, in Investitura comprehensis, in quos proximiores valeant alienare. Etenim, ne recedatur à natura contractus, capienda est omnis interpretatio, & sufficit, quòd verba, vel quid minimum citrà læsionem juris operari possint, ut præter adductos in dicta decisione firmat Ofasch. decis. 164. num. 14. versic. quod autem, & nu. 15. vers. scilicet.

Nec etiam refragatur clausula illa universalis, Quomodolibet *, quæ de sui natura apta est comprehendere omnes casus. Quia omissio, quòd dicta clausula significat potius modum disponendi, quàm personas, in quas disponitur, semper, ne lædatur jus commune & immutetur etiam natura contractus, recipere debet interpretationem de habilitate, & ita intelligenda venit in omnibus illis casibus, in quibus quis de jure potest in dicta emphyteusi succedere, & à primis investitis, retenta natura emphyteusis Ecclesiasticæ, causam habere. Rota coram Buratto decis. 332. num. 4.

Minus pro extraneorum comprehensione potest vis aliqua fieri in dictione illa cæterata hæredes, & successores *, quia extensio facienda est juxta subjectam materiam. Mart. de claus. clausul. 44. nu. 1. & seqq. part. 2. & ita ut non egre diatur hæredes suos.

Pariter non relevat alia clausula cæterata Angelæ absenti, &c. & me Notario cum dicto Joanne Baptista Procuratore presente, &c. Quia quicquid dicendum esset, ubi versaremur in materia indifferenti, & transitoria ad extraneos, in isto casu, in quo versamur in emphyteusi Ecclesiastica, ad hæredes extraneos non transmissibili, non potest fieri hujusmodi interpretatio.

Clausula, ad habendum *, nec etiam refragatur, quia induit naturam contractus, cui adjicitur, ac ab eo limitationem recipit. Rota coram Seraphin. decis. 794. num. 8. & coram Coccino decis. 75. num. 10. in recent. decis. 60. nu. 12. & 13. part. 5.

